

ninger, uanset at disse sikringsforanstaltninger ikke kan siges at give fuld sikkerhed.

Hovedhjemlen for sådanne lempelser findes i stk. 2, nr. 2. Denne bestemmelse kan bl. a. få betydning for de nævnte oplag m. v. af brændselsolie og benzin, hvis man skulle finde det rigtigt at tillade dem under forhold, der ikke giver fuld sikkerhed. Endvidere kan bestemmelsen få betydning med hensyn til affaldsgruber for farlige stoffer på steder, hvor man efter konkrete overvejelser finder det givet, at grundvandet aldrig vil blive benyttet, være sig til drikkevand eller på anden måde.

§ 39 gælder også forhold og oplag m. v., der eksisterer ved lovens ikrafttræden, jfr. nærværende forslags § 69 og 1961-betænkningens side 60, spalte 2 øverst.

Et af indenrigsministeriet nedsat udvalg arbejder for tiden med spørgsmålet om at imødegå den risiko for grundvandsforurening, som de mange nedgravede olietanke m. v. medfører. Som et foreløbigt resultat har udvalget foreslået en særlig beskyttelse mod korrosion ved nyfremstillede olietanke. Regler herom er af boligministeriet udfærdiget i henhold til landsbyggeloven. Kontrol med disse reglers overholdelse er foreløbig foreslået henlagt til korrosionscentralen under Akademiet for de tekniske Videnskaber. Udgiften herved er anslået til årlig ca. 25.000 kr., der tænkes afholdt af statskassen (på indenrigsministeriets budget). En mere omfattende kontrol — også vedrørende allerede nedgravede tanke m. v., hvortil det nævnte udvalg endnu ikke har taget stilling — vil utvivlsomt medføre en meget væsentlig større udgift; der er ikke taget stilling til, hvem der skal bære kontroludgifterne på længere sigt.

Til § 40.

Som nævnt i begyndelsen af de almindelige bemærkninger er bestemmelsen i 1926-lovens § 11, stk. 2, om forbud mod at benytte visse nedsviningsanlæg uden tilladelse fra en landvæsenskommission i mange år ikke blevet overholdt i praksis, idet bestemmelsen er blevet fortrængt af sundhedsvedtægternes regler om, at spildevandsafledning til sivebrønde — i jorden nedgravede beholdere uden vandtæt bund — og til samlebrønde — i jorden nedgravede, vandtætte beholdere uden afløb — ikke må indrettes uden tilladelse fra sundhedskommissionen eller dispensationsmyndigheden. De nyeste sundhedsvedtægtsregler om disse forhold findes i normalsundhedsvedtægten for landkommuner § 15 som ændret ved sundhedsstyrelsens cirkulære nr. 117 af 10. maj 1960. Som det fremgår af cirkulæret,

anvendes reglerne om sivebrønde analogisk på sivedræn. Dispensationsmyndigheden ligger for købstadkommunernes vedkommende hos indenrigsministeriet, for landkommunerne hos amtet, hvis der er enig indstilling fra sundhedskommission og sogneråd, og ellers hos indenrigsministeriet (normalsundhedsvedtægtsens § 65). Reglerne er for sivebrøndes vedkommende begrundet i faren for forurening af grundvandet, for samlebrønde i, at de ofte ikke er tætte, at sundhedskommissionerne vanskeligt kan føre kontrol med deres tæthed, og at det spildevand, som oppumpes fra samlebrøndene, ofte ikke kan bortskaffes på acceptabel måde. Siden normalsundhedsvedtægten af 1948 for landkommuner har tilladelser fra sundhedskommissionerne til sive- og samlebrønde kun kunnet gives som midlertidige og altså kunnet tilbagekaldes uden erstatning, og indenrigsministeriet plejer at begrænse sine dispensationer på tilsvarende måde.

I en lang årrække blev også sundhedsvedtægternes regler om pligten til at søge tilladelse til sive- og samlebrønde kun i mindre grad overholdt i praksis. I de senere år har dette ændret sig væsentligt som følge af den skærpede byggekontrol, der har været en følge af landsbyggeloven af 10. juni 1960 og den stigende wetæthed og dermed stigende forureningsfare, bl. a. i sommerhusområder.

§ 40, der er ny, er en videreførelse af den ordning, der i øjeblikket gælder efter sundhedsvedtægterne.

Tilladelser efter § 40 vil normalt blive meddelt for hvert enkelt tilfælde ad gangen, men sundhedskommissionerne vil også kunne give generelle tilladelser, f. eks. til aflledning af tagvand og vand fra lyskasser til stendræn. Aflledning af vejvand til stendræn er bl. a. et led i kloakeringer efter „filtrationssystemet“, men sådanne dræn bør, bl. a. af hensyn til faren for forurening med spildt benzin og olie, holdes i betydelig afstand fra vandværksboringer (jfr. 1961-betænkningens side 114).

Sundhedskommissionernes afgørelser efter § 40, stk. 2 og 3, vil kunne indbringes for indenrigsministeren, jfr. forslaget § 3, stk. 2.

Der kan ikke i medfør af § 40 gives tilladelse til forhold, som omfattes af § 39.

Til § 41.

Medens 1926-lovens § 11, stk. 2, i mange år ikke har været direkte anvendt i praksis, jfr. bemærkningerne til § 40, har lovens § 11, stk. 3-6, jfr. § 12, om beskyttelsesområder omkring vandforsyningsanlæg, der får tilladelse fra en landvæsenskommission, været anvendt i nogen grad. Efter § 11, stk. 3, skal kommissionen udfærdige bekendtgørelse om et sådant beskyttelsesområde, når det kræves af